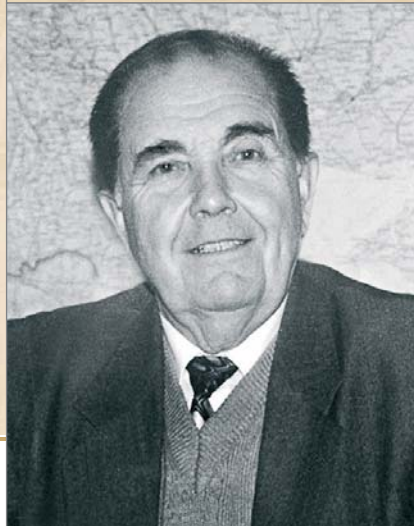

РЯБЧЕНЮК Леонід Михайлович

Випускник хіміко-
технологічного факультету
(1952 р.)

Генеральний директор
АТ «Укрпиво» (1996–1999)

Кандидат технічних наук

Народився 21 вересня 1928 р. у с. Бесідки Берездівського району Хмельницької області у селянській родині Михайла Яковича та Меланії Федорівни Рябченюків.

У роки війни та перші повоєнні роки навчання в технікумі Л. Рябченюк пізнав, що таке постійна нестача харчів, хліб за картками. Бачив, як узимку 1946–1947 рр. на ст. Підволочиськ (дорогою до Львова) складали у штабелі тіла змерзлих, голодних людей, що гинули на завантажених вугіллям вагонах, платформах, добираючись на них у західні області в надії порятуватися від голоду. Тоді до Леоніда Михайловича прийшло усвідомлення того, що виробництво харчових продуктів є чи не найважливішим і найнеобхіднішим для життя людей.

Вступаючи в 1947 р. до Львівського політехнічного інституту після закінчення Житомирського механічного технікуму він обрав спеціальність «Харчові технології» хіміко-технологічного факультету. Це було непросто, бо саме туди був найбільший конкурс.

У 1952 р. Л. М. Рябченюк із відзнакою закінчив інститут за спеціальністю «Інженер-технолог бродильних виробництв». Юнак мріяв про науково-дослідницьку діяльність в інституті, мав до того схильність і пропозиції трьох кафедр. Але не судилося. За вказівкою Кагановича, що прибув в Україну приборкувати «бандерівців», в аспірантуру приймали лише вихідців із західних областей. Поки це з'ясовувалося, кращі місця призначень були розібрані. Леоніду Рябченюку, найкращому студентові групи, дісталось призначення на Рутченківський пивоварний завод — чи не найбільш відстале підприємство галузі в Донецьку (плани виробництва виконувалися не більше, ніж на 85%, зруйновані війною приміщення не відбудовані, пристосовані під тимчасовими покриттями без стелі, опалення). Він працював начальником цеху, головним інженером, директором. Шляхом реконструкції, вдосконалення технології та організації виробництва Леонідові Михайловичу вдалося доволі швидко вивести завод (третій за обсягом продукції в республіці) на рівень кращих у галузі.

З 1957 р. Л. М. Рябченюк на посаді директора керує будівництвом, пуском та роботою нового потужного пивоварного заводу в Донецьку (нинішній «Сармат»). З 1965 р. призначений начальником управління харчової промисловості Донбасу.

У 1966 р. Леонід Рябченюк переведений до Києва на посаду головного інженера «Укрголовпиво». У цей період під

його керівництвом та за безпосередньої участі в погодженні, експертизі проектів і виборі місць розташування розгортається будівництво 14 нових та реконструкція понад 10 діючих підприємств. Сім найбільших пивзаводів будувалися на комплексному устаткуванні з Чехословаччини.

У 1965 р. Л. М. Рябченюк вступив до аспірантури, а у 1971 році захистив дисертацію в Київському технологічному інституті харчової промисловості. У 1974 р. його призначили директором Центру НОП і управління виробництвом Мінхарчопрому УРСР. Тут він очолює розробки й упровадження нових та вдосконалення діючих систем і методів управління промисловістю, підприємствами (це було дуже актуально, бо головні управління тоді були перетворені на промислові об'єднання, а підприємства згуртовані у виробничі об'єднання), розробки комплексних систем управління якістю продукції, розробки та впровадження засобів механізації трудомістких робіт, розробки комплексних планів розвитку підприємств та інші.

З 1979 р. за наказом міністра Леонід Михайлович на посаді директора очолює будівництво та пуск нового потужного пивоварного заводу в Києві, стає його директором, а згодом — генеральним директором Київського ВО «Оболонь». Завод «Оболонь» — це комплекс виробництв солоду, пива, мінеральних вод, безалкогольних напоїв, вуглекислоти тощо. Л. М. Рябченюк пишається тим, що його мета здійснилася — завод став флагманом галузі за всіма показниками, особливо за якістю, тому першим серед підприємств вийшов на експорт.

Після виходу на пенсію в 1990 р. Леонід Рябченюк продовжує працювати: спершу директором науково-виробничої фірми «Джерела» (1990–1996 рр.), потім генеральним директором АТ «Укрпиво» (1996–1999 рр.).

Упродовж 1999–2006 рр. він — генеральний директор НВФ «Джерела».

В цей період (протягом 2000–2004 рр.) Леонід Михайлович бере активну участь у створенні ще одного потужного пивзаводу в Казахстані (м. Семипалатинськ). Як головний координатор і консультант організовує проектування, комплектацію із залученням провідних закордонних фірм, монтажні та налагоджувальні роботи, підготовку кадрів провідних професій, проводить пуск, керує організацією виробництва, силами НВФ «Джерела» розробляє технологічні інструкції та інші нормативні документи.

Кожне підприємство, яким керував Леонід Михайлович, ставало найкращим у галузі. На кожному з них він впроваджував кращі науково-технічні досягнення, зокрема власні розробки та винаходи, проводив дослідження та експерименти.

Про розробку та досвід використання системи механізації вантажо-розвантажувальних робіт за допомогою рольгангів та ролик-доріжок доповідав на міжнародному колоквиумі в Берлінському університеті. Свої розробки та набуті знання Леонід Рябченко використовував, читаючи лекції в Інституті підвищення кваліфікації фахівців харчових підприємств, на спеціалізованих республіканських та всесоюзних семінарах. На запрошення виступав перед працівниками Держплану УРСР, Мінхарчопрому Таджикистану, багатьох підприємств із лекціями з КСУКП.

Л. М. Рябченко завжди був активним учасником молодіжних організацій, громадянського життя, багато разів його обирали депутатом райрад Донецька та Києва. У студентські роки брав активну участь у художній самодіяльності (керував хором, вів конференс на факультетських вечорах, був декламатором, пробував грати в духовому та естрадному оркестрах, брав участь у знаменитих спортивно-художніх святах інституту на міському стадіоні, на які приходив дивитися майже весь Львів).

«У Львівській політехніці здавна панує атмосфера високої кваліфікації викладачів і надзвичайної вимогливості до рівня знання у кожного студента, — згадує Леонід Михайлович. — Саме це найбільше сприяло тому, що переважна більшість випускників відомі як висококваліфіковані фахівці і є знайомими представниками в багатьох позитивних сферах діяльності». Він пригадує кілька епізодів, коли ця атмосфера була особливо відчутна.

Подивитись та послухати, як організовує і викладає лекції з неорганічної хімії професор Я. П. Беркман,

у 101 аудиторію хімічного корпусу завжди приходило стільки студентів та аспірантів, що дехто мусив стояти. На демонстраційному столі — хімічний посуд, хімікати, прилади, установки. Біля них двоє асистентів. Я. П. Беркман починав із того, що просив одного студента згадати, про що говорили на попередній лекції, потім другого — продовжити, потім іншого і так за п'ять хвилин встигав опитати 5–6 осіб. Студенти тремтіли й завжди готувалися, бо дуже соромно встати перед аудиторією кількістю понад 150 осіб і не знати, що говорити.

Викладач Поляков, приймаючи до заліку виконання студентом задач із нарисної геометрії, проколював спеціальним власним дираколом кожну накреслену задачу. Скористатися ними вдруге іншому студенту було неможливо.

Професор Пісте, переглянувши виконані Леонідом на виробничій практиці ескізи деталей, механізмів, устаткування (їх було більше 30), спокійно розірвав їх на шматочки і зауважив, що ескізи треба виконувати вручну, а не під лінійку з трикутником. Мусив переробити.

У 1953 р. Леонід Рябченко одружився з випускницею хіміко-технологічного факультету Львівської політехніки Вікторією Гуцул. Вони разом уже 56 років. Вікторія Михайлівна працювала на коксохімічному та машинобудівному заводах Донецька, згодом перейшла до проектного інституту й до виходу на пенсію займалася проектуванням магістральних газопроводів у відповідних інститутах Донецька та Києва.

Подружжя Рябченюків виховало сина Сергія, доньку Олену, двох онуків та двох правнуків.

Л. М. Рябченко нагороджений орденом Дружби народів, медаллю «Ветеран праці», двома медалями ВДНГ, має нагороди Чехословацької Республіки, низку науково-технічних публікацій та винаходів.

Професор Я. П. Беркман зі студентами хіміко-технологічного факультету перед випуском, 1952 р.